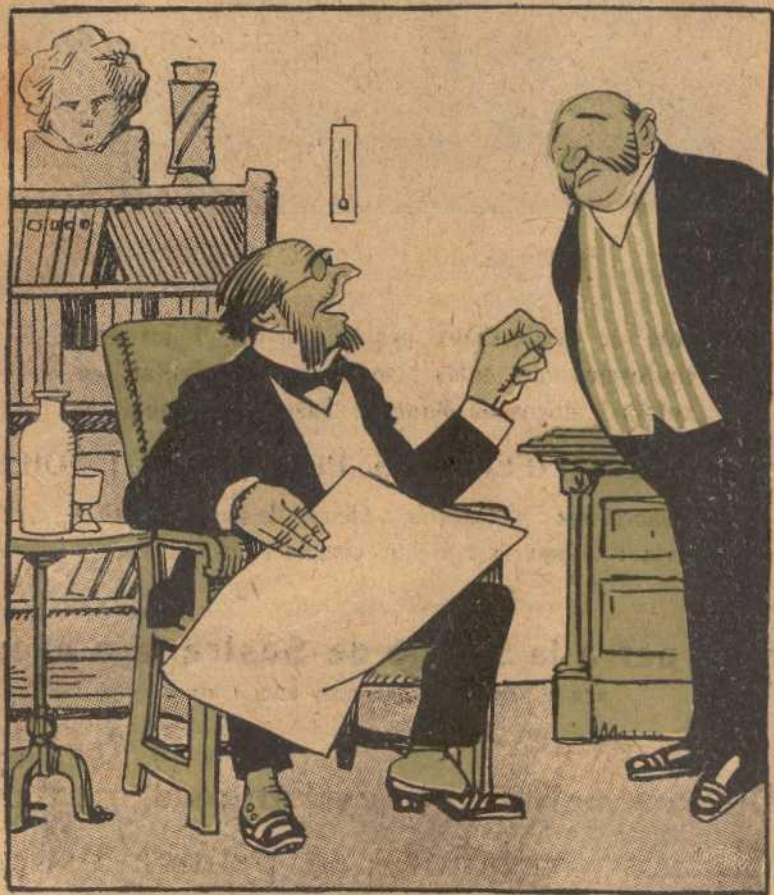


EN PATUFET



EL CRIAT DEL METGE

- Es a dir, Pepet, que avui ets tu el malalt. ¿I què't fa mal?
- Com a fer-me mal, no'm fa mal res, però no puc dormir.
- Pot-ser les males digestions, les debilitats nervioses...

- No, senyor; és que el cuinar que dorm a la mateixa cambra ronca molt fort.

Grans magatzems de Sastreria



Portaferrisa, 13 : BARCELONA

Saló de confeccions per a senyors i jovenets
Uniformes de totes classes : Especialitat en
xofers i moços de Banca : Sastreria i Sabateria

SALÓ DE CONFECCIONS PER A NOIS I NOIES

Sombrereria : Camiseria : Genres de punt : Corba-
teria : Sabateria : Equips complets per a col·legials

Saló per a la Secció de Sastreria a mida

PER A SENYORES, SENYORS, NOIS I NOIES

Genres del pais i estrangers ---

--- **Talladors de primer ordre**

DERRERES NOVETATS



La gloria dels humils

DIUMENGE passat fou la commemoració d'aquella gloriosa i triomfal entrada de Jesús a Jerusalem, de la qual ens parlen els Evangelis. Heusaquí com descriu Sant Mateu, aquell memorable episodi de la vida de Nostre Senyor.

«I quan varen acostar-se a Jerusalem, i arribaren a Bethphage, prop de la muntanya de les Oliveres, va enviar aleshores Jesús a dos deixebles:

Dient-los: Aneu a aquest llogaret que teniu al davant vostre, i trobareu una somera lligada, i un pollí amb ella; deslligueu-la i porteu-me'ls.

I si algú us digués alguna cosa, responeu-li que el Senyor els ha de menester, i desseguida els deixarà.

I tot això fou fet per a que es complís allò que havia dit el profeta, que diu:

Dieu a la filla de Sió: Vetaquí el teu Rei que ve manyac cap a tu, assegut sobre d'una somera i d'un pollí fill de la que està sota el jou.

I se'n anaren els deixebles, i feren ço que els havia manat Jesús.

I varen portar la somera i el pollí; i varen posar-los al damunt llurs vestits, i el feren seure assobre.

I una gran munió de poble va estendre també les seves robes pel camí, i altres tallaren branques dels arbres, i les estenien pel camí.

I la gent que anava al davant i la que anava al darrera, cridaven dient: Hosanna al Fill de David: beneït el qui ve en nom del Senyor: Hosanna en les altures.

I quan va entrar a Jerusalem, va commoure's tota la ciutat, dient: ¿Qui és aquest?

I els pobles deien: Aquest és Jesús el profeta de Nazareth de Galilea».

Aquest passatge ha estat objecte de curiosíssimes observacions per part dels comentaristes de la Bíblia, estant tots d'acord que la somera, que està sota el jou, representava els jueus, subjectes, com

el poble elegit que era, a la Llei antiga, i el pollí els gentils, que havien viscut fins aleshores sense jou, o sia sense estar subjectes a la Llei.

Per això és que Sant Lluç, al descriure aquest mateix passatge, especificant més, posa en boca de Jesús aquestes paraules: «... trobareu un pollí de somera lligat, damunt del qual *no s'ha assegut encara cap home...*» és a dir, que no ha estat encara subjecte a regiment.

Del text de Sant Mateu, podria deduir-se que Nostre Senyor va entrar a Jerusalem montat, a l'hora sobre de la somera i sobre el pollí. Això no era possible, ni hauria estat per altra part decent: Es no més una forma de dir de l'idioma hebreu, volent significar que va entrar a Jerusalem amb els dos: somera i pollí, mes sols a cavall d'un d'ells, que seria del pollí, com creu Sant Jeroni i es dedueix dels altres Evangelistes, que no parlen de la somera.

Amb això voldria indicar Jesús que, conduïts per ell, entrarien a la Jerusalem celestial igual els jueus que els pagans, i el fet de ser damunt del pollí que montés, pot representar la sumisió del món romà a la llei cristiana, cosa que en efecte va succeir tres centúries després.

Mes ¿per què Jesús per a fer la seva entrada a Jerusalem, va escullir un pollí, un ase, i no un cavall ni un camell?

Els comentaristes dels Llibres Sagrats no ho afinen tant, mes, donat el sentit fondíssim que tenen totes les paraules i tots els actes de Jesús, i havent significat en diferents ocasions que era la humilitat el major mereixement per a entrar en el Regne de la Gloria, no seria molt infondat suposar que, donant un nou exemple d'aquesta doctrina, escullís per a fer la seva entrada a Jerusalem, símbol de la Patria celestial, una cabalgadura a la qual son atribuïdes les qualitats, que en els homens són virtut, de la paciència, de la mansuetut, de la resignació, de la sobrietat i de la humilitat.

Heusaquí, doncs, ben significada la gloria dels humils en aquell pollinet escollit per Nostre Senyor per a acompanyar-lo en la triomfal jornada que l'Església acaba de recordar a tot el món cristià.

ABECÉ

Acudits

Entre pare y fill:

Fill.—Papà, ¿qui les fa les bitlles?

Pare.—¡Els torners, home!

Fill.—Si que és estrany, jo em creia que les feien els boigs.

Entre amics:

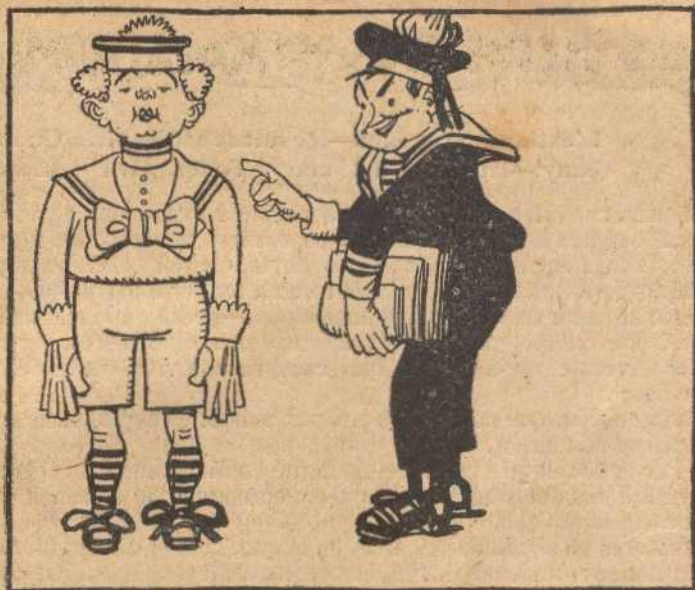
—¿Aon eres tots aquests dies, que no t'he vist?

—A Girona.

—¿Que vas veure el cos de San Narcís?

—No; vaig beure una gasseosa.

F. SEIX



—Ja has tingut sort d'ésser noy, Caimitu.
 —I ara, ¿per què?
 —Perquè si en lloc de sortir tant mono, surts mona, ara per Pas-
 qua se't menjarien

Versos de riure

Qualitat excel·lent

La Pepeta Xirinacs,
 que és una moça molt llesta,
 va anà a vila amb intenció
 de servir de mainadera.
 Cerca, doncs, que cercaràs,
 hagué esment de que a càn Presta
 necessitaven servei
 del que volia fer ella,
 i així fou que tot seguit
 se presentà a la mestressa.
 Li exposà sa pretensió,
 li va oferir referencies,

feu proposició de sòu
 corresponent amb la feina,
 mes, després que hagué parlat,
 li contestà la mestressa:
 —M'agrada el teu tarennà,
 les condicions me convenen,
 prò no goso, francament,
 a pendre't per mainadera.
 —I això, senyora, ¿per què?
 —Perque et veig massa baixeta.
 —Millor, senyora, millor—
 va fer la moça amatenta,
 així no és farà tan mal
 el nen, quan me caigui a terra.

NYIC

LES HEROÏCISMS DE MACATXUMÍ

L'estimul de la fam.—Resultat esplèndit.—Un altre bany.—El drac del mar.—Temptativa temeraria

FER embarcar tot un camell en una simple barca, sense tenir altre medi que una senzilla corda, era en realitat una tasca un xic difícil. Vanament en Macatxumí ho havia intentat i aixís mateix foren inútils totes les temptatives que tornà a fer per a lograr-ho.

—No hi haurà més remei que anar a peu,—pensà en Macatxumí.

Però com que pel mar no s'hi pot anar a peu, això representava renunciar al viatge per mar, cosa que causava una viva contrarietat al nostre heroi.

Tan gran fou, que no es donà pas per vençut i volgué encara portar a cap un nou intent.

—Per la fam el faré creure,—es digué en Macatxumí. I esperà pacientment hores i més hores, fins que comprengué que el camell devia començar a sentir debilitat.

Aleshores ell s'enfilà a la barca, en la que, com ja diguérem, hi havia molt bones provisions de grà, i mostrant d'allí estant al toçut camell un cabaç de favons de classe superior, començà de fer-li baborotes per a excitar-li la fam.

El resultat fou esplèndit. Haurieu vist que el camell començà per ensumar de la platja estant fent grans esbufecs, que bé podrien calificar-se de sospirs. Després vingueren els badalls, i finalment, no poguent més resistir la temptació d'aquell cabaç que li estava presentant



el seu amo, arrencà a córrer, entrà al mar i es ficà a la barca tan barroerament, que amb el seu pès, la barca perdé l'estabilitat i es volcà enviant a en Macatxumí a pendre un altre bany general.

Per sort, el mateix camell, amb el seu instint de conservació de l'existència, evità que el volc de la barca fos complet, conservant l'equilibri amb un senzill moviment que va fer, carregant part del seu pès en el cantó oposat.

Gracies a això, la barca es mantingué surant i no es varen perdre les provisions.

Tot xop i regalant aigua, en Macatxumí es pogué tornar a agafar a la barca, i, quan fou novament a dalt, parafrasejant la cèlebre frase històrica, exclamà:

—Jo he sortit a lluitar amb els malfactors i amb les feres, però no contra dels elements.

Al fi i al cap ell s'havia sortit amb la seva, puix ço que més li interessava era embarcar el camell, i el cert era que el camell estava embarcat.

Sense ni cuidar-se de la mullena que duia al demunt, agafà els rem i bogà fort, allunyant-se aviat de la platja.

Quan ja no vegé terra, se sentí tan cansat de bogar, que parlant sincerament hem de confessar que els seus entusiasmes aventurers se apaïbagaren un xic, puix clarament veia que, àdhuc suposant que el bon temps no el deixaria, feia estremir el pensar amb l'esforç que li representava tenir d'arribar, remant, a un dels llunyants països que es proposava visitar.

Amb totes aquestes coses, arribà la nit, i amb la fatiga que experimentava, sentí una necessitat grandíssima de posar-se a dormir.

El perill, amb el que ell no havia comptat, estava en que al camell se li ocorregués també ageure's per allí, puix donades les dimensions de la barca, segons pel cantó que es carregués podia novament volcar-la, i, en aquell indret l'aigua era profundíssima.

Per a evitar una tan gran i tan probable calamitat, lligà el camell a banda i banda de la barca, de manera que no pogués moure's del bell mig de l'embarcació. Així, quan l'animal se va ageure, se conservà perfectament l'equilibri de la barca.

La nit era fosca, fosquíssima. Per sort la mar estava en calma i no bufava ni la més petita ratxada de vent.

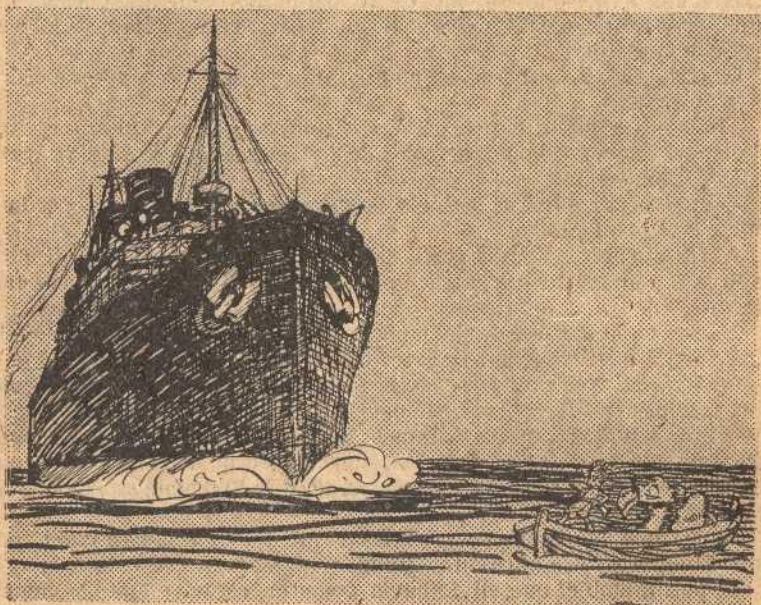
En Macatxumí dormia profundament, i el camell també.

Així passaren les primeres hores de la nit sense que res ocorrés d'anormal; mes vers la mitja nit, un toc estrident de sirena despertà al nostre valerós personatge, qui s'alçà més dret que no era, no sabent a què atribuir aquella remor que ferí el silenci august de la bella nit.

Un joc de llums de tots colors s'atancava com una fantasma entre

les tenebres. En Macatxumí experimentà una esgarrifança de terror al veure aquella cosa que semblava de màgica.

Per acabar de fer més tèntrica la aparició, el monstre aquell deixa-



va anar una remor seguida i somorta com si fós el respir fadigós d'una fera de dimensions extraordinàries.

Amb el seu tarannà bel·licós i atrevit, i mig adormit com estava encara, en Macatxumí sols pensà en plantar cara al monstre de la mar.

Dos dels llums semblaven talment dos ulls enrogits del drac marí, i el nostre temerari aventurer se proposà fer-lo guenyo.

A la barca hi havia una escopeta que els contrabandistes s'hi havien deixat, i en Macatxumí, sense pensar en les conseqüències del que anava a fer, cercà ràpidament aquella arma, disposat a fer un estropici.

Si el va fer o no el va fer, ho veurem en el pròxim capítol.

J. M. F.

PER A NOSTRES LECTORES

COIXÍ PER AGULLES

Tal vegada la labor d'avui us sigui de gran utilitat, ja que es tracta d'un bonic coixí per a tenir-hi agulles de cap daurat, etc., per vestir-se si alguna en falta.

Aquest coixí és molt necessari en tot quarto de dormir per a noies, sobre tot, si és té penjat vora el llit aon s'acostuma a vestir, o sigui ben aprop del tocador o armari.

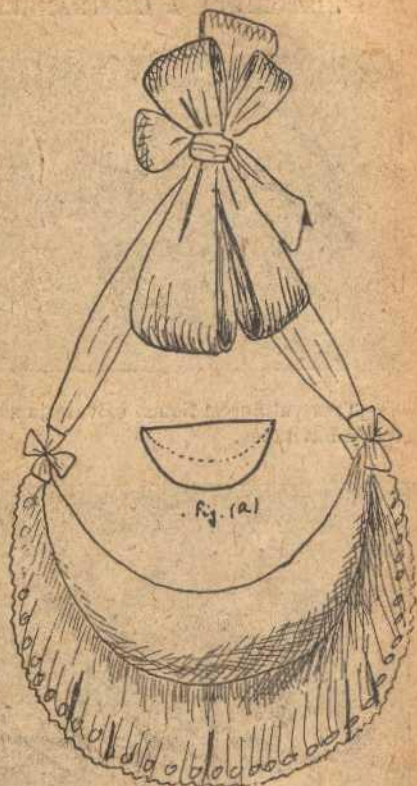
Si al quarto domina el color blau, es fa el coixí amb blau, i si és amb groc, també amb groc.

Com se veu al model, el coixí es talla que tingui la forma molt corvada, vegi's la fig. (A), primer de llustrina i després de seda, es cus tot el voltant menys un extrem per a ficar-hi les serradures.

Quan està ja ben cusit i ben ple s'hi cus un farbala de punta amb un altre de seda a sota, perquè faci de bisó, a la part que correspon segons el model.

Una vegada està llest això es cusen unes cintes a cada extrem, començant amb un petit *chou*, i juntant-se després d'un pam i mig amb un esplèndid llaç.

Rosa



De la Ceca a la Meca

LA ROSA DE MILTON

I va d'anècdota:

Milton, el gran poeta anglès, perdé per complet el sentit de la vista, després d'enviudar.

Necitant la companyia i el consol d'algu que li fes més de bon portar la seva desgràcia, va casar-se altra vegada amb una senyora hermosíssima, que segurament, va consentir casar-se amb Milton per la vanitat de ser l'esposa d'un dels poetes més grans que ha tingut l'humanitat, no per amor a aquell home al qual ocasionà no pocs disgustos, per raó del genit endimoniat que tenia la tal senyora.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER



—¡Tres palmeres! Estem salvats; ja som en terres havigades.



...¡Socorro! que no són palmeres, si no les cues de tres lleons.

un soldat anomenat Popoff va ser deixat de centinella per a protegir la caixa del regiment.

L'oficial que va encarregar-li el servei, va morir en la batalla, i quan va tractar-se de rellevar a en Popoff, aquest va negar-se a deixar el seu lloc si no li donava l'ordre l'oficial que li havia donat la consigna, o el mateix Tzar.

Com que l'oficial no es podia presentar per no ser ja d'aquest món, el quefe del regiment va veure's obligat a escriure a Sant Petesburg, demanant que vingués la ordre del rellevament firmada pel Tzar, i com que aqués-

Referint-se, doncs, als encants físics de la muller de Milton, dela un dia a aquest, lord Buckingham, un amic íntim de l'autor del *Paradis perdut*:

—La vostra dona és bella com una rosa.

Cosa a la qual va contestar el poeta:

—No la puc judicar pels seus colors, però sí per les seves espines.

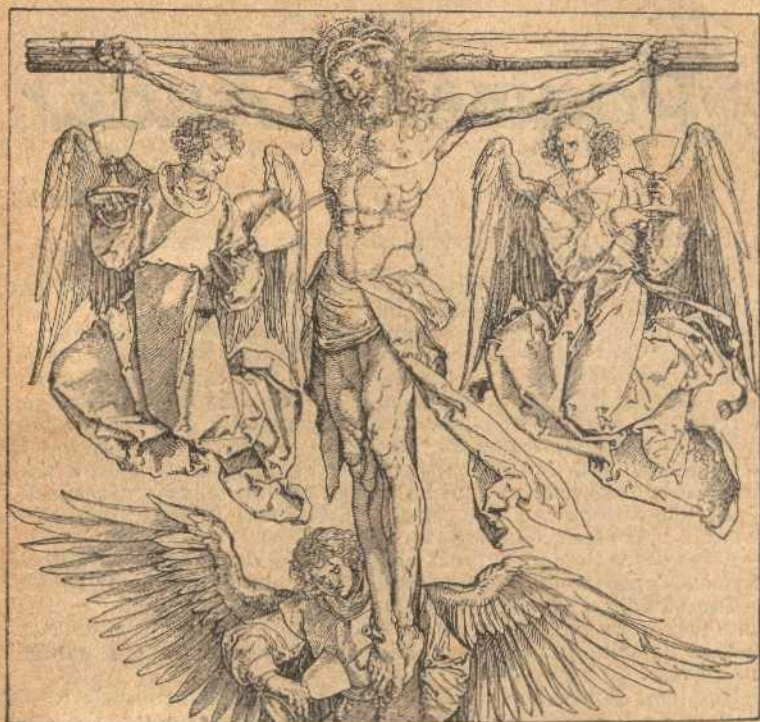
SIS DIES DE CENTINELLA

Es tradicional en l'exèrcit rus, que un centinella sols pot ésser rellevat i substituït per altre, per ordre directa de l'oficial que li ha encarregat el servei, o per l'Emperador. Així es fa saber als soldats quan saben l'instrucció i així es practica lo mateix en temps de pau que de guerra.

Amb tal motiu en una de les darreres operacions de la campanya actual ha succeït el curiosíssim cas següent:

Un tren que transportava un regiment de la divisió siberiana, va arribar fins als punts més avançats de l'avantguarda, aon fou rebut a trets pels alemanys.

El regiment va abandonar els vagons i va aparar-se a combatre; però



Els àngels recullint la sang de Jesús Crucificat.

Dibuix d'ALBERT DURER.

ta va trigar sis dies a arribar, heusaquí que el centinella va estar-se tot aquest temps en el seu lloc sense deixar que se li acostés ningú per general que fos.

Aquest cas extraordinari de disciplina, ha sigut comentat en l'ordre de l'exèrcit rus, i llegit en tots els batallons, esquadres i bateries de les tropes moscovites.

JORDI BUSCA

El Suplement de EN PATUFET corresponent al present número, publica el quart folletó de la preciosa novel·la «La Fortuna d'en Pere Violet». Amb aquest suplement es regala el conte complet «Un home de sort», de Josep M.^a Folch y Torres.



Pàgines viscudes

Remei heròic

El director del pensionat, després d'escoltar amb molta atenció a la baronesa, li digué:

—No temí, senyora. Pot enviar-nos al seu fill i jo li responc que serà tractat amb tot el rigorisme que'l seu caràcter exigeix.

—Aixís ho espero,—feu la baronesa aixugant-se els ulls.—[Tan com me l'estimo i tants disgustos com me causa aquest desgraciat Carles! Cregui, senyor Director, que quan m'he decidit a tancar-lo en un pensionat, és que ja no podia ni sabia fer-li res més. Tot ho he provat per a corretgir-lo: renys, amenaces, càstics, premis, tot, tot. Però l'esmena no vé. Es altiu, replicaire, insolent i mal educat. A la Lluïsa, que és la seva germaneta, fins la maltracta d'obra, no tenint-ne prou amb maltractar-la de paraula; i a mí ha arribat a faltar-me tant al respecte, que'm tracta pitjor que a una criada... ¡Déu meu! ¡I pensar que jo l'he pujat amb tant afecte i amb tants cuidados!

—No es desconhor-ti, senyora baronesa. Jo confio en que amb la disciplina, l'ordre i el rigorisme del col·legi, arribarem a corretgir-lo.

—També haig d'advertir-li, senyor Director, que no ha de donar-li permís per sortir mentre no sia jo mateixa per carta que li demani.

—Aixó no calfa que m'ho advertís, puix el reglament del col·legi ja ho prevé.

—Quedem, doncs, ben entesos, senyor Director. Aquesta tarde li enviaré en Carles acompanyat del criat. És amb tot el dolor i l'afflicció del meu cor que'm separaré del meu fill, però pel seu bé haig de fer-ho.

El director s'inclinà en senyal d'assentiment i la senyora baronesa sortí, aixugant-se dissimuladament les llàgrimes.

A la porta del col·legi la esperava l'automòbil, el qual, empenqué el retorn cap a Barcelona, puix el pensionat estava establert en una població distant alguns kilòmetres de la capital.

Tan bon punt la baronesa fou arribada a casa seva entrà a les seves habitacions i cridà als seus fills.

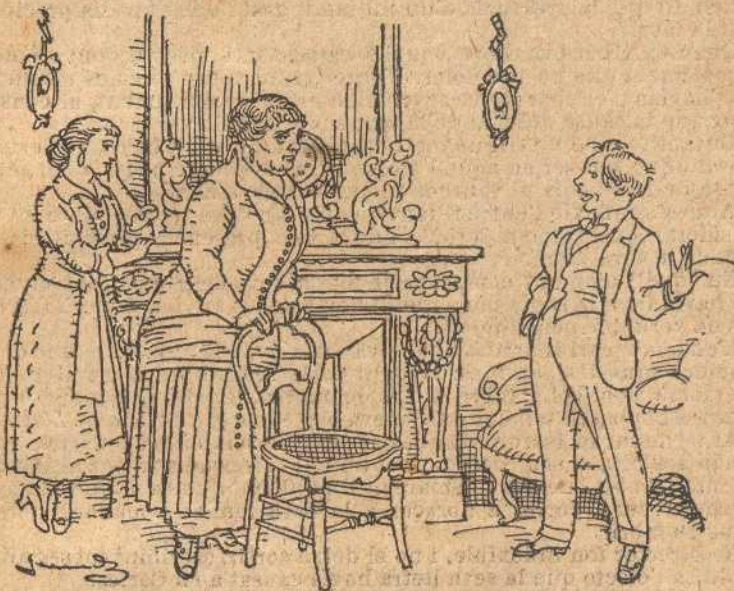
En Carles i la Lluïsa entraren tot seguit; ell, amb el posat més desvergonyit; ella, tota afligida, puix estava enterada del pas que acabava de realitzar la seva mare i suposava que l'escena seria sorollosa, donat el caràcter irascible del seu germà.

Contenint difícilment la seva emoció, la baronesa explicà a en Carles, amb paraula digna i mesurada, el pas que acabava de donar i la seva resolució irrevocable de enviar-lo aquella mateixa tarda al pensionat.

Contra de lo que esperaven, en Carles esclatà a riure insolentment, afirmant que no trigaria en sortir del pensionat, puix si'ls professors no'l treien per les dolenteries i enrenou que's proposava fer, acabaria per fugir del seu tancament, encara que fos saltant per una finestra.

La seva mare rès li va contestar, puix encara considerava una bona sort que'l seu fill no se li negués en absolut a anar a la pensió.

Aquella mateixa tarde, sortí l'automòbil vers el pensionat, portant



a en Carles acompanyat d'un vell servidor de confiança.

Quan l'automòbil hagué sortit, la baronesa, abraçant-se amb la seva filla Lluïsa, esclatà a plorar, exclamant:

—¡No hi ha remei possible! ¡Que desgraciada soc!

La Lluïsa, omplint de petóns el rostre afligit de la seva mare, li digué:

—¡No plori aixís, mamà meva! Jo confio que la Verge ens escoltarà.

Al cap de quinze dies que en Carles era al pensionat, la baronesa va rebre una carta del Director, dient que no els era possible conservar per més temps a en Carles, puix no sols no es corregia, sino que portava la pertorbació i el desordre al col·legi.

La Lluïsa aconcellà a la seva mamà que escrivís al Director pregar-li que prengué paciència quinze dies més.

—¿I què en treurem?

—Si la Verge m'escolta, en quinze dies en Carles serà tot un altre. Tinc un plan, mamà. Deixame'l provar.

Aquella mateixa tarde, la Lluïsa escrigué una carta molt sentida al seu germà, dient-li que la seva mamà estava greument malalta, a punt de morir, però que no intentés anar-la a veure, puix els metges havien dit que la presència d'un fill tan ingrat i dolent podia precipitar-li la mort.

Quan en Carles va rebre aquella carta, sentí més vergonya i més remordiment que no pas dolor. Vergonya, al veure que fins els metges s'havien d'ocupar de la seva dolenteria, i remordiment, al considerar que la causa del mal de la seva mare era ell.

Durant tot el dia estigué molt contrariat, i durant la nit no dormí, pensant que pot-ser en aquell moment la seva mare podia estar morint-se i ell no podia ni veure-la ni despedir-se d'ella.

Aquesta reflexió l'entristí tant que fins arribà a plorar, sobre tot al considerar que tothom jutjava que la seva presència precipitaria la mort de la seva mare.

En aquell moment compregué tota la seva desgràcia i tot el mal que havia fet a la santa dona que li havia donat la vida, i plorà llàgrimes de veritable penediment.

L'endemà mati li arribà una nova carta de la Lluïsa, en la que deia solament aquestes paraules: «Volgut Carles. Perill imminent. Hem dit a la mamà si et volia rebre abans de morir, i ha dit que sí, però els metges s'hi oposen tement que la teva presència la mati abans. Lluïsa».

Al terminar la lectura d'aquesta carta, li semblà a en Carles, que el món acabava al seu entorn. Com un foll corregué a trobar al Director, mostrant-li la carta i demanant-li per l'amor de Déu, que el deixés sortir per a córrer a abraçar a la seva mare i demanar-li perdó abans de morir.

El Director fou inflexible, i no el deixà sortir, escrivint tot seguit a la Lluïsa l'efecte que la seva lletra havia causat a en Carles.

La Lluïsa donà mercès a la Verge i posà un telegrama a en Carles, dient: «Lleugera mellora».

Quan en Carles prengué el telegrama, abans d'obrir-lo cregué desfallar, i al veure que la notícia era més aviat esperançadora, alçà els ulls al cel i exclamà de tot cor:

—¡Déu meu, salveu-la per a que pugui veure el meu arrepentiment, i perdonar-me!

La Lluïsa també tingué notícia d'aquesta frase, i cada dia seguí enviant una tarjeta al seu germà, dient: «Lleugera mellora».

Al cap de quinze dies li comunicà que la malalta estava ja bona i fora de perill.

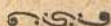
En Carles escrigué una carta a la seva mamà, que era la confessió de totes les seves culpes i la promesa de la seva esmena, demanant que li permetés anar a abraçar-la.

El permís no es feu esperar, i en Carles, amb el cor plè d'emoció, corregué a llençar-se en braços de la seva mare, amagant el seu rostre en la falda carinyosa de la baronesa.

La Lluïsa plorava de joia al veure el fruit de la seva obra.

Com se pot comprendre, fins al cap de molts anys, quan en Carles era tot un senyor reposat, no li descobrí la Lluïsa, que tota aquella greu malaltia de la seva mare, no havia estat més que una invenció seva.

EL NARRADOR GENTIL



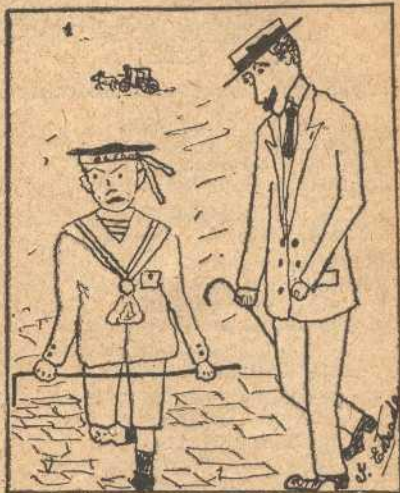
Acudit

- ¿Que no ho sabs?
- ¿Què!
- Que el fill d'en Ramón estudia la Botànica.
- ¿I quí li ensenya això?
- El boter seu, home.



Sembla estrany les voltes que fa donar el vi: si les cinies en beguessin, voltarien soles.

ELS NOSTRES COL·LABORADORS



- Papà ¡en Jaumet deu ésser molt alt
- ¡Pae!... ¿i per què ho preguntes?
- Com que sempre dius que va a pendre el sol

PER LA RECITAR

DESPRÉS DE LA TEMPESTAT

Quan s'esqueixen els núvols sobre el cel,
la ciutat surt rient de la tempesta,
regalant d'aigua lluminosa arreu,
remorejant de nou en sons de festa.

Recomença el remor en la ciutat
i en el rostre dels homes l'alegria;
els núvols sobre el cel s'han esqueixat,
la tenebrosa nit torna a ser dia.

Cadascú alça els ulls per si retroba
la gran blavor del cel, tan oblidada!
Beneïta sies, tempestat passada,
perque fas alça els ulls a la llum nova!

† JOAN MARAGALL
Mestre en Gai Saber



Cobles que cantarà en Nofre de Gratacòs en la nit de Caramelles

La Pasqua ja és arribada
niña de mi pancemento,
y aquí bà la serenada
cuan todo mi cumplimiento.

*Sal, sal, sal al belcón
niña bonita del cuerasón.*

T'hay bisto un día a la fira
y me prendé del teu garbo
y tan me prendé que, mira,
me vaig purgar amb ruibábaro.

*Sal, sal, sal al belcón,
niña bonita del cuerasón.*

Tu naris és tan bonita
que trobar otra no's pot,
y sols puede compararse

cuan un enorme pebrot.

*Sal, sal, sal al belcón
niña bonita del cuerasón.*

Tu cuerpo hase tal perfume
como no'l tiene cap flor,
pues biene a sé una fragancia
que sols l'hasa la suor.

*Sal, sal, sal al belcón
niña bonita del cuerasón.*

Tu boquita encantadora
és mui prò mui encisera,
y si me caso cuan ti
ens farà de calaixera.

*Sal, sal, sal al belcón
niña bonita del cuerasón.*

Per la transcripció KUKABLANKA

NOTA.—En el número pròxim, convocatoria per a l'ENQUESTA V.—K.

ENDEVINAIRES

Totes les solucions.—Rafel Terradas, Enric Juvés, Marian Miralles, Teresa Coromina, Lluís Franco, Ramon Barbat, Lola Bergadà, Juli Isamat, germans March, Josep Illa, Pere Socies, germana Puig, Francisco Martinell, Maneleta Rodríguez, Ricard Carbó, germans Solà, Pere Valle, Lluís Aparici, Antoni Vega, Salvador Vitoria, Andreu Inglada, Frederic Pena, Maria Cuadea, Josep M.^a Masvidal, Manel Piñol, Josep Roura, Joanet Vinyas, germanes Poch, Lluís Palomer, Lluís Mallol, Albert Guíu, Francisco Alcoverro, germans Tudó, Ignasi de Fortuny, i altres, Antón Torres, Raimond Fortuny, Joan Piquet, Josep Camps, Josep Brillas, Manel Serra, Nuria Vilà, germans Saba, germans Bozzo, Jaume Lluch, Josep Maria Tejedor, Pere Gali, Salvador Reig, germans Mateu, Emili Betlloch, Pilar Mercadé, A. Gultart, Lluís Vives, Josep Lluch, J. Martí, Pilar Soler, germans Iberu, Vicens Cabot, Antoni Argüelles, Manel Ganado, Josep Masip, Enriqueta Soler, Ferrán Cotet, E. Serra i altres, Rafel Terradas, Josepina Mañuquer, Josep Vive, Montserrat Gali, germans Jaumot, germans Ridaura, Marius Bragulat, Jaume Pallejà, Gaspar Bartres, Enrich Brillas, Jaume Soler, Eduard Ferrer, Antoni Cauhé, Josep Serra, Josep Bonarnusa, Cándit Mirabet, Maria Luisa Aulet, Trinitat Pl. Teresa Canales, Josep Bosch, Basili Escubairo, Antoni Vidal, Pere Duch, Josep Mestres, Eusebio Subras, Josep Maria Bertrán, Francisco Selma, germans Puig, Enrich Macià, Joaquín Punsola, Joan Ribas, Lluís Cañas, Miquel Pere, Andreu Auladell, Glòria Llobet, Santiago Masvidal, Mercès Bosch, Joaquim Roqueta, Mercè Calsamiglia, Consol Gay, germans Grau, Andreu Estela, Angeleta Rafol, Dolors Alfonso, Mercès Brillas, Frits Serra, Enriqueta i Maria, Joan Bartres, Joan Banús, Josep Lloberas, Mercès Bosch, Teresa Cabot, Antoni Dalmar, germans Vives, germans Ranida Cobes, Teresa Capellas, Odon Sentiró.

ENDEVINA, ENDEVINETA

LOGOGRAFIC NUMERIC

- 1 2 3 4 5 = Poble.
 1 2 5 2 = Veleol.
 3 4 5 = Lliquit.
 5 4 = Herba.
 5 = Consonant.

TERESA CAPELLAS

XARADA

Pels voltans
 de total,
 va prima dos
 l'Assumpció,
 a tres terças
 d'en Bado,

amb la prima
 i una destrai.

MARC A.

CONVERSA

- Vina maca, ¿per què plores?
 —Perquè m'he fet mal.
 —¿Aon?
 —Als dos llocs que tu has dit.
 —¿T'has fet molt mal? veiam, ¿què
 t'hi han posat?
 —I molt que me n'he fet i m'hi han
 posat lo que hem dit entre totes
 dues.

MERCENETA

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

Al logografic numèric: *Octavi*.—A la xarada: *Solsona*.—A la tarjeta: *Espanya-Madrid*.

PREMIS per valor de més de 1,000 PESSETES

Tereer sorteig d'EN PATUFET, extraordinari

2 BICICLETAS marca SANROMÀ 2

Els premis grossos seran set i per cada un d'ells hi haurà cent premis per el centenar, dos aproximacions per al número anterior i posterior.

Els suscriptors d'EN PATUFET amb suplement, de fóra de Barcelona, rebran encaixat el número dintre del folletó.

Els suscriptors d'EN PATUFET amb suplement, de Barcelona, tindran de passar per la nostra Administració a exhibir el rebut de subscripció, i a l'acte se'ls entregará els dos números que'ls corresponen.

Els compradors d'EN PATUFET amb suplement, de fóra de Barcelona, passarán a recollir el número en la mateixa casa aon el comprin cada setmana.

Els compradors d'EN PATUFET amb suplement, de Barcelona, deurán presentar tots els suplementes a la nostra administració, i se'ls entregará un número.

Els que portin a enquadrernar la novel·la rebran un altre número.

A l'acabar-se la distribució de números, procedirem al sorteig, que será públic.

Si durant el temps fixat per a recollir el número, deixés de fer-ho algú que hi tingúes dret, se li donará, en son dia, un número per al sorteig següent.

EL QUART SORTEIG se farà després d'acabada la publicació de la novel·la La Fortuna d'en Pere Violet.

A guardar, doncs, els folletons.

	Qui compra a cà'n PATUFET compra be, bo i baratet.	
Qui compra a cà'n PATUFET compra be, bo i baratet.	NO CAL QUE VAGIN A RODAR A la Casa d'EN PATUFET se troben les millors Plomes estilogràfiques Marca Nanos a 75 CÈNTIMS Marca Panamà a 95 CÈNTIMS Marca Fountain Pen a 3'50, 5, 5'75 i 11 ptes. Marca Cosidor a 5 ptes. Marca Angloamen a 8 ptes. Marca Wolfran, models inmillorables a 19, 22, 24 i 27 ptes. una. Marca Watterman, desde 16'50 ptes. Indispensable per a homes de negoci i de ca- rrera, per a fer bons negocis i arribar lluny : : CARDENAL CASAÑAS, 4 : :	Qui compra a cà'n PATUFET compra be, bo i baratet.
	Qui compra a cà'n PATUFET compra be, bo i baratet.	



—De tots els gravats de guerra
No n'he vist cap com aquest
¿De qui és fet? — No ho endevina?
De can Bagunyà y Cornet (1)

(1) Gran taller de gravats, fotografia, retoc i dibuix. Mallorca 192.—Teléfon 7452. Barcelona.

La Casa d'EN PATUFET

LLIBRERIA BAGUÑÀ

Cardenal Casañas, 4 : BARCELONA

¡ATENCIÓ! ¡ATENCIÓ! ¡ATENCIÓ!

¡NO COMPREU CAP LLIBRE!

SENSE ABANS VISITAR LA

Casa d'EN PATUFET

¡NO COMPREU CAP POSTAL!

SENSE ABANS VISITAR LA

Casa d'EN PATUFET

¡NO COMPREU OBJECTES D'ESCRITORI!

SENSE ABANS VISITAR LA

Casa d'EN PATUFET

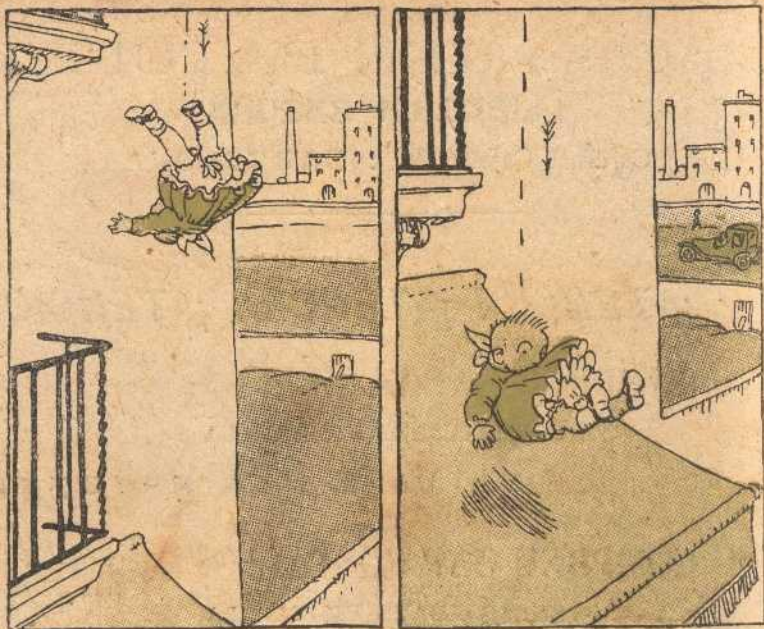
¡NO COMPREU RES!

SENSE PREGUNTAR ABANS A LA

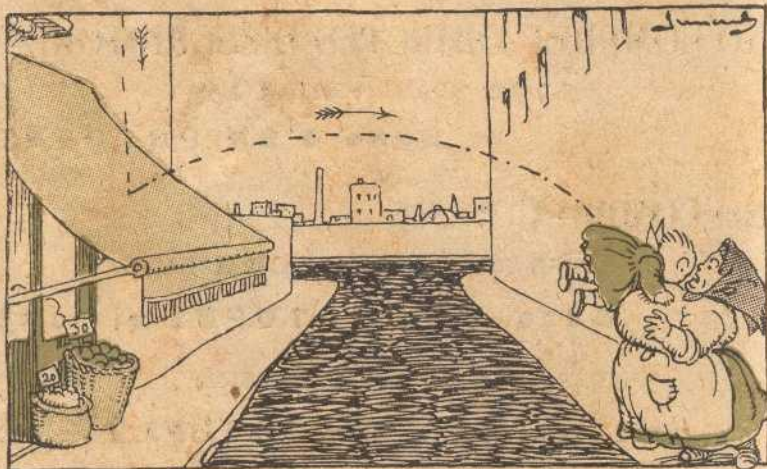
Casa d'EN PATUFET si ho té

PERQUE, COM DIU EL REFRA:

**Qui compra a cân PATUFET
compra bo, be i baratet.**



Ha caigut des d'un quart pis,
l'entremaliat den Jeroni,



mes s'en surt per un miracle
malgrat i ésser un dimoni.